... החדש „הם היו עשרה"

נחשונים בכוח. ההצגה זכתה להצלחה כזו שגינט ובן־זוגה ערכו סיבוב הופעות ב־תריסר משקים ומושבים — על השבון השבתות שלהם. את ניסו בעלה היתה מג־ייסת לבניית התפאורות.

★ ★ ★

היציאה לעיר

ה קאריירה האמנותית של גינט בקיבוץ הגיעה לשיאה, בחג שערך ה־משק במלאת שש שנים להתנחלותו. הפעם כיוונה למטרה של ממש: המחזה נערה לרוח מאת אנדרה אובי הצרפתי. אחד מחברי המשק תירגם אותו לעברית. כיאה למחזה של ממש, גוייס גם במאי של ממש: שחקן הבימה מישה אשרוב, אשר אשתו לשעבר וילדיו חיו בנחשונים.

גינט לא ידעה זאת עדיין, אבל כאן היה סמון סוד הקאריירה העתידה שלה. נערה לרוח הוצגה פעם אחת בלבד, כי קשה היה להעביר את התפאורה המסורבלת מ־משק למשק. גינט שקעה בתיכנון ההצגה הבאה, בזמן הפנוי בין עבודתה לבין טיפול בשני ילדיה הצעירים.

לפני שנתיים, אחרי שמונה שנים בקיבוץ, החליטה משפחת דינר לעזוב את המשק. החלטה זו היתה, בדרך כלל, החלטה גורלית. כי לא קל להינתק מחברה ומבית, אחרי שנים כה רבות, עם שני ילדים וללא פרוטה בכיס. לגבי גינט היתה ההחלטה קשה עוד יותר. כי היה ברור שברגע שתעזוב את הקיבוץ תצטרך למצוא עבודה בעיר, ולא תהיה לה כל אפשרות להמשיך ולהתמסר למישחק.

ניסו, שריכז את מוסך המשק והתכונן לבחינות בהנדסת מכונות, מצא עבודה — דוקא כתמחירן, המיקצוע של אשתו בארבע השנים האחרונות. הם רכשו דירה צנועה מאוד, („שני חדרים והול מואר") בשיכון, הילדים סודרו בגן — ונותר רק שגינט תמצא עבודה.

ההמשך נשמע כמלודראמה בגרוש: שבו־עיים אחרי עזבם את המשק נשמעה דפיקה בדלת. בפתח עמד גבר ששאל: „כאן גרה גינט דינר?" הוא הציג את עצמו בשם זילברג, חבר הנהלת תיאטרון אהל. „האם את מעוניינת לשחק בתפקיד שכבר מילאת?" שאל. גינט חשבה שמותחים אותה. זילברג המשיך: „הבמאי אברהם אסיאו מביים את נערה לרוח בשבילנו. חסרה לנו בחורה לתפקיד של אפיגניה..." למחרת בבוקר כבר היתה באהל, רועדת מרוב התרגשות. אסיאו הרגיע אותה, נתן לה לקרוא פרק מתוך המחזה. „זהו זה!" קרא בשימחה. „מצאנו את אפיגניה!"

הם לא דיברו על תנאים, על שכר, על חוזה. עוד באותו בוקר השתתפה בחזרה של המחזה וכעבור שבועיים הורם המסך. מי יכול לתאר את המתרחש בנפשה של בחורה ברגעים כאלה? היא, שמעולם לא נכנסה לאולם אפילו כצופה, מצאה את עצמה לפתע ממלאה תפקיד מרכזי על במתו. ההתרגשות השמימית בראותה את שמה מודפס בפעם הראשונה בעתונים, מחיאות־הכפיים של הקהל, הביקורת, היתה זו תקופה של שיכרות בלתי־פוסקת.

עד שבוקר אחד, בהתבוננה בלוח ההצ־גות של התיאטרון, ראתה כי נערה לרוח לא מופיעה יותר. בסך הכל הוצג המחזה 12 פעם לפני שהורד סופית מהבמה.

★ ★ ★

מתה בחלום

ע ל אף הכישלון הקופתי של מחזה הראשון, תקעה גינט יתד באהל. אחרי נערה לרוח שיחקה בתפקיד של סטלה, ב־חשמלית ושמה תשוקה. המחזה הוצג 50 פעם. אחר־כך בא תפקיד בינוני בחייל טנאקה — שגם הוא לא עבר את תריסר ההצגות. שרשרת ההכנות, הציפיה, המתיחות, ההצ־לחות והכישלונות הפכה את גינט עד מהרה לשחקנית מן המניין.

ואז שוב דפק המזל על דלת דירתה. הפעם הגיע מכתב, בו התבקשה לסור ל־ביתו של הבמאי ברוך דינר. שם נודע לה כי דינר מתכונן להפיק סרט עלילתי ארוך, בו יש תפקיד נשי אחד. הוא ערך לה בחינות", שאל אותה אם תהיה מוכנה לעזוב את ביתה למשך שלושה חודשים רצופים ולצאת למקום עבודתה. היא ענתה בחיוב, וגם את המיבחנים עברה בהצלחה. כעבור חודשיים מצאה עצמה במושב שגב שבגליל המערבי, שם הוסרט הם היו עשרה.

החיים בשגב דמו לחיי קיבוץ. כל השח־קנים והטכנאים חיו בבתים ריקים של ה־מושב, אכלו בחדר אוכל משותף ולא עזבו את הכפר אלא יום אחד לשבוע. הם קיבלו שכר אחיד: 400 לירות ברוטו לחודש.

ערב צאתה לשגב נדדה שנתה כל הלילה. לנגד עיניה צפו ועלו תמונות מתוך הסרט שעוד טרם הוחל בייצורו. היא ראתה את עצמה יורדת עם בעלה ושמונה חבריהם מהאוניה שהביאה אותם מרוסיה, עולים להתיישבות בגליל; מבשלת בערב הראשון עבור כל העשרה, והמרק מלוח עד כדי בחילה. ואז בא המשבר: בעלה רוצה לעזוב את המקום; הצפיפות, החיים המשותפים בחדר אחד אינם מאפשרים לזוג כל חיים משלו. הקבוצה ממשיכה להחזיק במקום, בניגוד לרצונם של השלטונות התורכיים. יום אחד מופיעים חיילים תורכיים והורסים את האורווה החדשה, בדיוק לפני הבנייה.

גינט ראתה לנגד עיניה את החלוצים המסורבלים של העליה השנייה, את זרותם לאקלים ולנוף, את פחדם מפני שכניהם הערביים. יום העבודה הראשון בשדה, רכי־שת ידידותם של הערבים — והסצינה ה־גדולה: היא שוכבת במיטה, חולה, ועוד סצינה: חבריה מובילים אותה לקבורה.

★ ★ ★

גסיסה במשך שבוע

כ אשר הפך החלום למציאות, הסתבר כי לא לשווא חלמה גינט כל חייה על מישחק. המסריט האנגלי שצילם את הסרט שפע מחמאות על כישרונה הטבעי לעמוד מול המצלמה. היא עצמה מסבירה זאת כך: „מצלמה — זה יצור חי. הרגשתי שעלי ל־התיידד איתה. אם לא אשמע לחוקיה — זה יעלה לי ביוקר. פיתחתי רגש למצלמה ולאורות. כי אם איני עומדת בדיוק באור — נפגם הצילום."

בתחילה היו מציבים אבן על הקרקע, במקום שעם היה עליה לעמוד ולהצטלם. כעבור זמן מה היתה נעלבת מכך: היא כבר יכלה לחוש היכן בדיוק מוקד האור, על פי חום הזרקורים שעל פניה. לא היה קל לשחק, כשכל המחשבה נתונה לאור ולמצלמה. רק בהמשך ההסרטה, כשהרגש הנחה אותה בכל הפרטים הטכניים, חשה שהיא יכולה להתרכז במישחק.

בשלושה חודשים אלה ירד משקלה מ־54 קילוגרם ל־50. האם היא שומרת דיאטה? „לא, הגיזרה שלי לא משתנה — ולא חשוב מה שאני אוכלת." האם היא עוסקת בספורט כלשהו? היא משיבה ב־כנות, שבחדאי תיעלם, אם הקאריירה הקול־נועית שלה תתפתח: „כן, ספונג'ה."

למה, בעצם, מצפה היא כעת מן החיים? „קודם כל," משיבה גינט לאחר הרהור, „אני רוצה להמשיך בתיאטרון. זוהי אהבתי הראשונה והאחרונה." אבל מכיוון שבינתיים הסתעפה אהבתה מן הבמה אל הבד, קשו־רים חלומותיה המיידיים דוקא בקולנוע. היא ראתה את חוללות לוהטים ואת סיפורה של רות, והיא משוכנעת כי מבחינת ה־משחק יכולה היא להגיע לפחות לאותה רמה שאליה הגיעו דליה לביא ואילנה עדן.

האם גם היא תגיע לאן שהן יגיעו — ולאן שהגיעה חיה הררית? התשובה מונחת מעבר לסף וגינט מתגברת בקושי על סק־רנותה.

• מועמדת אחרת לתפקיד: גילה אלמגור.

אז גינט ובעלה ניסו, על בונקר של קיבוץ נחשונים. השניים הכירו זה את זו עוד באלכסנדריה, כאשר גינט היתה חניכתו של ניסו. הם התחתנו אחרי עליית גינט ארצה, בהיותם כבר חברי הקיבוץ.

והיום לפני שהצטרפה לקיבוץ, היתה גינט נערה גנדר־נית, אך לא הספיקה עוד להשתמם באיפור. עתה היא לומדת מלאכה זו, כי בלעדיה אין אמן יכול להתקיים.

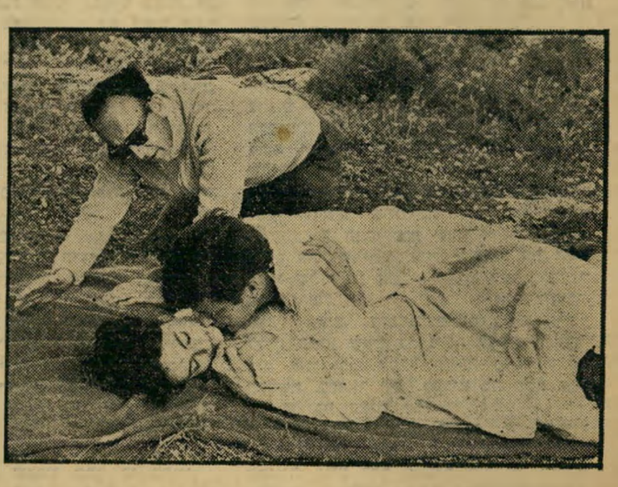

נשיקה כפי שנהגו לנשק הביל"ויים. האיש הגוחן מעל לעודד וגינט הוא במאי הסרט, ברוך דינר, שאינו קרוב משפחה של גינט, אבל ראה זכות לעצמו ללמד אותה איך להתנהג במצב אינטימי זה.

ונשק שהפך אביזר חיוני לכל כוכבת ישראלית. אלא שגינט יכולה לטעון בכנות כי אחזה את הרובה האנגלי ברצינות — כשומרת בנקודת־הספר שבה חיתה.

בבית גינט משתעשעת עם בתה יעל, הבת, שנולדה ב־קיבוץ, קשורה מאוד אל אמה, המשתדלת בכל כו־חה, על אף קשיי עבודתה כאמנית, לא לגרוע מן הטיפול המגיע לה.

בסרט גינט מבשלת את הארוחה במטבח השיתופי של כל העשרה. ליאו פילר — איזו ניבזות! — מנצל את ההזדמנות שעודד תאומי אינו במטבח, כדי לפלרטט עם אשת חברו.